

[Ole Bjørn Kraft.]

sige på de konservative medlemmers vegne, med et forstærket indtryk af de modsætninger, der består mellem regeringens og vore grundlæggende synspunkter, og det ville derfor have været falsk, om vi for at få en begrænset indflydelse på de forskellige loves enkeltheder havde set bort fra, at regeringen og vi har vidt forskelligt syn på, hvilken politik der tiltrænges, og hvilke mål der må sættes.

Vi ønskede at angribe ondet ved dets rod. Vi har fået det indtryk, at regeringen nok taler derom, men ikke nærer et virkelig alvorligt ønske om at få roden fjernet, men kun vil være med til at fjerne og beskære vildskuddene. Boligstøtteleven blev den tap, hvorom forhandlingerne kom til at dreje sig, men også med hensyn til besparelsesproblemerne og med hensyn til kommende reformer, kommende udgiftspolitik, var regeringens udtalelser vage. Regeringen havde haft en mulighed for at tage et initiativ, der viste regeringens virkelige villighed til, alle bestående vanskeligheder til trods, at skifte den politik, der er den virkelige årsag til krisen. Man kan beklage, at den store opgave, der forelå, ikke bliver løst ved et fælles tag, men det ville efter min vurdering være endnu mere beklageligt, hvis der var blevet tilvejebragt et forlig, der ikke hvilede på en virkelig overensstemmelse i synsmåder med hensyn til mål og midler. Da ville der være blevet skabt forvirring og usikkerhed, og vide kredse — jeg tror ikke, regeringen har forstået, hvor vide kredse — ville have følt sig svigtet af folkestyret. Jeg tror ikke, at det er til skade, at modsætningerne understreges, når de virkelig er tilstede. Jeg tror, det ville være langt mere skadeligt at forflygtige modsætningerne.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at for landets skyld må man håbe, at de foranstaltninger, som nu bliver vedtaget, vil vise sig effektive, ikke blot effektive en kort tid, men effektive på lang sigt. Her er et af de områder, hvor vi ligefrem har en pligt til at håbe, at vi har uret i vor bedømmelse, thi naturligvis er hensynet til landets økonomi, til dets velstand og fremgang, meget vigtigere, end om det ene eller det andet parti har ret. Men vi har ikke kunnet overbevise om, at vi havde uret under disse

forhandlinger. Vi har ikke kunnet nå frem til den vurdering, som regeringen anstiller på disse spørgsmål. Vi er ængstelige for, vi frygter, at vanskelighederne efter en tid vil fortsætte, fordi regeringen ikke, når det kommer til stykket, vil ændre sin politik, og vi har ikke fundet udtryk for, at regeringen har søgt at skabe de nødvendige garantier for, at disse lovforslag virkelig kan nå deres mål og blive så effektive, som man ønsker det. Hvilke garantier kan regeringen egentlig give for, at dens politik vil bære frugt? Har den skaffet sig nogen sikkerhed for, at ikke faktorer udefra kan gribe forstyrrende ind. . . . (Stats- og udenrigsministeren [H. C. Hansen]: Nej, det har vi ikke!). (Munterhed). Ork, ja, undskyld, det er hele tonen. (Stats- og udenrigsministeren [H. C. Hansen]: Hvor skulle jeg skaffe nogen sikkerhed fra?). Jeg tænker bl. a. på: Har den gjort sig nogen overvejelser om eller undersøgt, hvorledes det vil stille sig med hensyn til muligheden for kommende lønforhøjelser? Det er et spørgsmål, som i allerhøjeste grad kan komme til at øve indflydelse på, hvordan alt dette går.

Ud fra de betragtninger, jeg her har gjort gældende, vil vi afholde os fra at stemme om ændringsforslagene og vil henstille ved tredje behandling at stemme imod lovforslagene.

Bertel Dahlgaard: Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft beklagede den forhandlingsmåde, disse forslag har været underkastet, og sagde, at vi i fremtiden måtte se at finde veje til andre former for en sådan behandling. Der er i og for sig ikke nødvendighed for at finde nye veje, for de veje, der var anvendelige, forelå allerede denne gang. Dersom man fra partiernes side havde været rede til at gå til en forhåndsforhandling, inden forslagene blev forelagt i folketinget, i den uge, der var, kunne det høje tings medlemmer og de, der repræsenterede disse medlemmer efter en sådan forhåndsbehandling, have stået ganske anderledes rede til at modtage alle de henvendelser og begrundede argumenter, der kom fra erhvervslivet, men det ønskede man jo ikke fra venstres og de konservatives side.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft brugte det udtryk, at nu havde hele det store materiale, der var kommet fra er-